

Concert Sota les Cunetes, Justícia!

Nova Jazz Cava de Terrassa, 18 de febrer 2018

Amigues i amics. Bona vesprada, memòria i justícia.

Es un privilegi compartir amb vosaltres aquest espai, emblemàtic per moltes raons.

A la meua ciutat, la Terrassa de l'Anna Murià i d'en Cripriano García, del Benito Martínez i la Francisca Redondo, del Ramon Puiggrós i la Maria Bigordà... *Qui perd els orígens, per la identitat*. Nosaltres per sort, tenim un bon grapat de persones anònimes que ens han deixat el fil de la memòria. El fil de *Terrassa La roja*.

La Memòria de l'exili, de la resistència cultural, del combat pels drets socials i per les llibertats democràtiques.

És un fil ben trenat. Amb la memòria antifeixista a les platges d'Argelès, a Colliure i la maternitat d'Elna. Amb el combat contra el nazisme a l'Europa ocupada. I és també el fil de la memòria a Mauthausen (amb la figura Francesc Boix, encara molt desconeguda, com molts catalans i terrassencs), i és Ravensbrück (de la Neus Català). Montserrat Roig ens ho explica a l'exposició que es pot veure a El Born. Indispensable (com deia el Manolo Vázquez Montalbán) per la reconstrucció de la memòria i la raó democràtica.

És el mateix fil de la resistència, aquí a casa nostra contra la dictadura, la dels afusellaments del Camp de la Bota, més de 1700 persones (entre elles el director de *Treball*, Puig-Pidemunt i també el Cisquet d'Olot, el maquis, oblidat, que aquest matí hem recordat al Fossar de la Pedrera). És el fil de la memòria de Via Laietana i de la Model. Les lluites obreres, veïnals, estudiantils, dels anys 60 i 70, i l'execució bàrbara de Puig Antich. Moltes històries en aquest fil, com la de la Maria Salvo, amb 16 anys de presons, supervivent Dones del 36 i de la presó de les Corts.

Moltes de les cançons que avui escoltarem formen part del nostre fil sentimental. Són batecs tossuts contra l'oblit, per la justícia i contra la impunitat. Imprescindibles, avui, per defensar, les nostres institucions de Govern. Per fer front a les greus violacions contra la llibertat d'expressió, les amenaces a la nostra llengua, i la nostra cultura.

Per això hem de recordar avui a l'Oriol, els Jordis, el Quim i el Lluís. Els volem lliures i amb nosaltres.

Un fil de la memòria plural i consistent, de molts colors, que ha de servir, igualment, per combatre un sistema injust que genera pobresa, precarietat i desigualtats insuportables. Un fil resistent per fer front a la banalització i la impunitat del feixisme a casa nostra, a la vulneració dels valors i principis democràtics i, també, als perills dels feixismes i supremacismes emergents a Europa.

Tanco aquests mots en nom de l'Associació Catalana d'ex-presos polítics (gràcies Carles) amb un breu recordatori. Estem d'aniversari. La nostra Associació va ser fundada el 18 de febrer de 1975, avui fa 43 anys, amb l'objectiu de "recuperar la memòria històrica d'aquelles persones que van lluitar per les llibertats i la democràcia", presidida per Joan Colomines. A l'acte del Liceu de Barcelona del 2002 es va presentar la Declaració per un Memorial Democràtic. El 2005, s'inaugurava el Memorial per impulsar les polítiques públiques de la memòria. Hem fet camí, però no suficient.

Qui va impulsar aquest manifest va ser l'Enric Pubill, que fa un any, el febrer del 2017, encapçalava la nostra delegació a la Jornada de l'Exili i la Deportació, portant flors a la modesta placa recordatori que hi ha a la platja d'Argelès, i que diu el següent: *"A la memòria dels 100.000 Republicans espanyols, internats en el camp d'Argelès, el febrer de 1939. El seu delicte: haver lluitat per defensar la Democràcia i la República contra el feixisme a España, de 1936 a 1939"*. Cal recordar que a l'Espanya del 2018, encara tenim 120.000 persones a les cunetes.

Enric Pubill, va morir el mes de març de l'any passat, tornant de Madrid, després de presentar una obra de teatre que va escriure Marcos Ana al Penal de Burgos, "A voz ahogada". El mateix dia, ens deixava aquí, a Terrassa, Apolo Giménez, un altre referent de la lluita contra la dictadura i la llustícia social. Molt aviat, aquí davant, presentarem la seva biografia.

Va per ells i totes les persones que ens han precedit. Un batec molt potent per desenterrar totes les cunetes!

Gràcies Pere Camps per aquest regal.

Salut, cultura, cançons i República.

Domènec Martínez